

DD DELIGT
EFTERSPIL

CHRIS
DAHL

KRIMISERIEN ØLANDET

Indholdsfortegnelse

Prolog

Kapitel 1

Kapitel 2

Kapitel 3

Kapitel 4

Kapitel 5

Kapitel 6

Kapitel 7

Kapitel 8

Kapitel 9

Kapitel 10

Kapitel 11

Kapitel 12

Kapitel 13

Kapitel 14

Kapitel 15

Kapitel 16

Kapitel 17

Kapitel 18

Kapitel 19

Kapitel 20

Kapitel 21

Kapitel 22

Kapitel 23

Kapitel 24

Kapitel 25

Kapitel 26

Kapitel 27

Kapitel 28

Kapitel 29

Kapitel 30

Kapitel 31

Kapitel 32

Kapitel 33

Kapitel 34

Kapitel 35

Kapitel 36

Kapitel 37

Kapitel 38

Kapitel 39

Kapitel 40

Kapitel 41

Kapitel 42

Kapitel 43

Kapitel 44

Kapitel 45

Kapitel 46

Kapitel 47

Kapitel 48

Kapitel 49

Kapitel 50

Kapitel 51

Kapitel 52

Kapitel 53

Kapitel 54

Kapitel 55

Kapitel 56

Kapitel 57

Kapitel 58

Kapitel 59

Kapitel 60

Kapitel 61

Kapitel 62

Kapitel 63

Kapitel 64

Epilog

Prolog

Efterårsvinden suser om husets hjørner. Lyden af grene, der arbejder mod husets vægge og tag, forplanter sig inde i soveværelset, nok også i resten af huset. Hun er ikke glad for at være alene hjemme om aftenen, slet ikke en aften som denne. Hun betragter den tomme side af sengen. Hånden glider langsomt ned langs madrassen, som om han var der og hendes berøring tiltænkt ham. Kroppen bliver let og nærmest svævende. Hendes klare blå øjne lukker i og et lille suk forlader hendes mund.

Langsomt glider hun ind i en verden af drømme. I aften er det de gode drømme, det kan hun allerede mærke nu. En solskinsdag hvor den varme brise omfavner hendes krop. Kjolen der blafrer i vinden og ham. Han betragter hende med det samme overbevisende smil, som han gjorde dengang de var nyforelskede. Hendes hånd rækker ud efter hans, han tager den og trækker hende ind til sig. Det bliver mørkt og den varme brise forsvinder.

Hun åbner øjnene og stirrer på vinduet i gavlen. Hun fornemmer et nærvær i soveværelset, som om nogen betragter hende. Det løber koldt ned ad ryggen på hende, mens hun stirrer søgende ud i det mørke rum. Hendes øjne vænner sig langsomt til at se i mørket. De blafrende blade udenfor bliver langsomt til en skikkelse der står bagved hende i soveværelset. I et ryk vender hun sig om og kigger op. Det er ham, han er kommet hjem. Hun mærker et smil trænge sig på, hun har savnet ham, men hvorfor er han hjemme nu? Måske har han også savnet hende. Han stirrer hende ind i øjnene, et intenst blik, der både er afsøgende og forvirret på samme tid. Hun løfter langsomt hånden mod ham, men stopper brat, da hun får øje på kniven i hans hånd. Hvorfor har han den? Vil han gøre hende noget? Hans

øjne bliver sorte og fremmede. Kniven kommer svingende igennem luften. Hun når ikke at reagere, inden kniven bryder hendes hud og borer sig ind i hendes skulder. Et forfærdeligt skrig lyder igennem huset. Det lyder fremmed, men hun ved at det er hendes eget. I en smertelig bevægelse, trækker han kniven ud af hendes skulder. Hun kaster sig på maven mod den anden side af sengen. Hun kommer ikke længere, inden kniven igen rammer hende. Den borer sig ind i hendes ryg og lammer hende. De intense smerter forsvinder langsomt, hun forsøger at skribe, men hendes stemme drukner. Kræfterne forsvinder og efterlader hende forsvarsløs med ham. Hun mærker ikke smerterne mere, kun de hårde stød fra kniven, der gang efter gang borer sig ind i hendes ryg. Hendes blik er fastlåst mod vinduet, hun kan se hans spejlbillede. Det er virkelig ham der gør dette mod hende. Synet bliver sløret og til sidst er der kun mørke tilbage.

Kapitel 1

5 år senere.

Sanne Hoffmeyer sidder i stuen med et glas hvidvin. Det har været en lang uge, i et langt år. Hun har været uddannet lærer i godt et år nu.

Arbejdet som folkeskolelærer er ikke, hvad hun havde regnet med. Eleverne i niende klasse på Dueholmskolen kræver mere opdragelse end uddannelse. Sanne sukker dybt for sig selv, en flok hormonfyldte teenagere, er mere end hun magter, ikke at hun vil indrømme det for nogen andre end sig selv.

Der er kulsort udenfor og kulden kan mærkes ude fra gangen, hvor varmen ikke er tændt. Sanne vender sit blik mod brændeovnen og nyder det behagelige lys, der breder sig i den lille stue.

Den bærbare PC har stået urørt foran hende i en time nu. Det var meningen, at denne kolde aften skulle bruges på forberedelse af den kommende temauge om vikingetiden, et emne hun i øvrigt ikke har det store kendskab til.

Hun erkender overfor sig selv, at hun ikke vil nå i mål med forberedelserne og lukker den bærbare. Hun rejser sig op og tager den med hen til skænken i stuen, hun åbner det ene skab og stiller den ind på øverste hylde.

Idet hun skal til at lukke lågen, får hun øje på den gamle papkasse på nederste hylde. Normalt undgår hun at tage kassen frem, den er fyldt med ubehagelige informationer og billeder, der stammer fra en tid i hendes liv, hun for længst har lagt bag sig.

Hun fastholder blikket på den lysebrune papkasse i skænken, hun burde virkelig bare lade den stå... Inden hun

når at registrere det, står hun foran spisebordet, med papkassen i hånden.

Hun sætter sig ned på stolen foran kassen, det er for sent nu, den er jo nået hele vejen fra skænken til bordet, den skal åbnes...

Hun tager en dyb vejrtrækning, inden hun forsigtigt løfter låget og kaster et blik ned i kassen. Øverst ligger den rapport hun havde lavet, da hun blev udskrevet fra hospitalet, fem år tidligere, "Sag 3324 - Karina Stenbye - Drab".

Hun tager rapporten op fra kassen og lægger den på bordet foran sig. Hun tager en tår af sit glas, inden hun begynder at bladere i rapporten. I løbet af få minutter, er hendes spisebord forvandlet til et udstillingsbord med store billeder fra gerningsstedet.

Hun betragter billederne, efterforskningen af Karina Stenbyes drab i 2013 skulle vise sig at være den første og sidste efterforskning, Sanne var ansvarlig for. Bare tanken om sagen får det til at løbe koldt ned ad ryggen på hende.

Sanne var blevet kaldt ud til gerningsstedet, efter at den lokale landbetjent Kim Andersen havde undersøgt, det de troede var et almindelig indbrud. Det havde hurtigt vist sig, at der ikke var tale om et almindelig indbrud. Ovenpå i soveværelset, havde de fundet Karina, en lyshåret kvinde i starten af trediverne, stukket ihjel i sin seng. Karinas lig og sengen under hende, var sølet ind i blod. Tydelige blodstænk dekorerede nærmest væggen bagved sengen. Sanne kan ikke forestille sig, hvor grusomme Karinas sidste minutter måtte have været. Hvor skrækslagen hun måtte have været, mens hendes kamp for overlevelse forsvandt i takt med, at kniven skar sig igennem hendes krop. Sanne mærker hårene rejse sig i nakken og samler billederne af liget sammen. I en hurtig bevægelse lægger hun dem til side. Tilbage ligger billederne fra resten af huset, et iscenesat indbrud, udført på sjusket vis. Intet havde

manglet, alle ejendele var blot ødelagt. I soveværelset var der ikke rørt ved noget, selvom skabet bugnede med dyre smykker og ure. Sanne ryster let på hovedet, hun mærker en særlig snurrende fornemmelse i kroppen, hun er ikke sikker på om det er vinen, eller om hun rent faktisk savner arbejdet som kriminalassistent. Sikker på at det er vinen der spiller på hendes følelser, tager hun en tår mere.

Hun beundrer et billede fra gerningsstedet, det store moderne træhus med vinduer fra gulv til kip dominerer baggrunden, mens Sanne står foran huset og kigger ned på en gul bevisafmærkning. Hvis det ikke var for alvoren bag billedet, ville det nærmest se opstillet ud. Hun overvejer kort om billedet ville hænge pænt over hendes fjernsyn, men lægger det væk, mens hun griner let af sine egne tanker.

Lettere udmattet af de følelser der er dukket op, sætter hun sig ned på stolen foran papkassen. Hun har samlet billederne og rapporten sammen og skal til at lægge det ned i kassen igen, da hun ser den hvide konvolut i bunden af papkassen.

Hun glemmer for det meste at den ligger der, selv om dens indhold er en del af grunden til hendes beslutning om at forlade politiet.

Vinglasset bliver tømt, mens hun samler modet til sig. Konvolutten skal åbnes for første gang, siden den skæbnesvangre aften fem år tidligere.

Sanne tager konvolutten op i sin hånd og åbner den forsigtig. Hun overbeviser sig selv om, at den ikke kan skade hende, mere end den allerede har gjort. Hun trækker en tynd rapport og en håndfuld billeder op fra konvolutten.

Hun stiller papkassen ned på gulvet og lægger det første billede på bordet. Billedet viser en hvid BMW 1-serie, der ligger i grøften med den ene forlygte tændt. Sanne stirrer på billedet et øjeblik, hendes hjerte begynder at banke

hurtigere. Hun kan nærmest mærke smerterne vende tilbage til sin krop. Hun overvejer om hun skal opgive og pakke det hele sammen, eller om hun skal fortsætte og endelig konfrontere de dæmoner, der stadig spøger i hendes sind.

Hun kaster et blik på brændeovnen og trækker vejret dybt, inden hun er klar og lægger det næste billede på bordet. Hun fortsætter med at lægge billeder ud, indtil der ikke er flere tilbage.

Hun betragter dem, en serie billeder af en soloulykke fem år tidligere. Sanne og Kim havde brugt flere dage på den intense efterforskning af Karina Stenbyes drab. De havde tidligt i efterforskningen rettet deres mistanke mod Karinas mand, Michael. De var lige kommet hjem fra en tur til Odense og havde endelig nok beviser til, at de kunne konfrontere ham. I en telefonsamtale, havde Sanne presset Michael. Det var meningen at han skulle dumme sig, men hun var gået for langt. Han blev rasende og i desperation havde han besluttet sig for at hævne sig over Sanne, ved at slå hende ihjel. Samme aften havde han ventet udenfor hendes hus, indtil hun kom hjem fra en indkøbstur. Efter at have tvunget hende ind på passagersædet i sin hvide BMW var han, med en pistol rettet mod Sanne, kørt ud af Nykøbing.

Kort før de nåede Sallingsundbroen, havde Sanne overrasket ham med et knytnæveslag i ansigtet, pistolen var gået af og havde skudt et hul i forruden. Michael havde, i smerte, sluppet rattet og sendte ufrivillig bilen på kurs mod et hastighedsskilt.

Michael var død på stedet, Sanne havde fået trykket et par ribben og brækket kravebenet, hun var faktisk sluppet ret heldigt fra ulykken.

Sanne ser på rapporten med sit eget vidneudsagn, hun behøver ikke læse den, hun husker ulykken som om det var

i går. Efter ulykken var der gået lang tid, inden hun igen havde følt sig tryk udenfor sit eget hjem.

Sanne mærker en kvalmende fornemmelse presse sig på, hun lægger det hele på plads igen, inden hun kravler under tæppet på sofaen. Hun tænder for en ligegyldig serie på Netflix, et blik på uret viser at klokken er halv ti, en ganske almindelig tirsdag aften. Udmattet af de mange følelser, der har sneget sig ind på hende, mærker hun øjenlågene blive tunge. Hun forsøger at holde dem oppe, men opgiver hurtigt kampen og falder i søvn på sofaen.

Kapitel 2

Klokken nærmer sig ti om aftenen, temperaturen ligger lige ved frysepunktet og himmelen er krystalklar. Det er en typisk tirsdag aften i januar, hvor vejene ligger øde hen. Folk er enten derhjemme, eller opholder sig andre steder, hvor varmen er tændt.

Parkeringspladsen er fyldt ved Morsø Teater, der deler bygning med det lokale gymnasium og handelsskole.

Garderobepigen Therese, der også er aftenens tjener, sammen med 5 andre klassekammerater, havde allerede halvvejs i modtagelsen af de mange gæster opgivet, at få flere jakker ind i garderoben.

Therese havde måttet sande, at garderoben var for lille til de mange gæster teateret skulle modtage.

Hun står nu og føler sig en smule underholdt af tanken om, at borgmesteren og hendes mand sidder inde i salen med deres lange frakker i skødet. De kunne da bare være kommet i bedre tid. Hun kunne godt have fundet en stol deres frakker kunne hænge over, men borgermesteren havde ikke været særlig imødekommende eller rar, så den service havde hun valgt ikke at tilbyde dem.

Forestillingen slutter om en halv time, Therese og hendes klassekammerater skal stadig nå at åbne vinen, anrette tapas tallerkner, tænde lys og lægge servietter ud på bordene, til receptionen der følger forestillingen.

Det hele skal bare lykkes, hun ved at gymnasiets rektor vil blive vred, hvis der ikke er styr på det han har bedt om.

Therese er slet ikke klar til en småubehagelig samtale med rektor i morgen, hvor emnet vil være hans store forventninger til aftenen, og skuffelsen over, at selvsamme forventninger ikke er blevet mødt.

Therese hører musikken spille inde fra salen, hendes far havde spurgt hende om hun ville med, så de kunne have en far og datter date. Therese havde pænt takket nej, med undskyldningen om at hun skulle arbejde til arrangementet. I virkeligheden orkede hun ikke skulle tilbringe en hel aften med verdens mest nysgerrige mand, som tilfældigvis også er hendes far. Hun sukker let og vender tilbage til arbejdet.

Igennem de sidste fire måneder havde flere, mere eller mindre lokalkendte skuespillere og ihærdige gymnasieelever, øvet sig på aftenens musical. Musikkens toner bliver leveret af musikskolens studerende. Billetsalget var gået forrygende allerede fra start og forestillingen "MAMA MIA, en engangsforestilling", havde været udsolgt de sidste tre uger.

På trods af en udsolgt forestilling, hvor tilskuere endda er placeret på trappen ved siden af stolerækkerne, er der to ledige stole, midt for på tredje række.

Kapitel 3

Gunhild sidder i passagersædet i den parkerede sorte Audi A6 sedan.

Lyset på parkeringspladsen, mellem Fakta og Limfjordens Bank, sender et svagt og gulligt lys ind i bilens kabine.

Som fastfrosset sidder hun og stirrer på låget til handskerummet, hendes hænder ryster og et hurtigt kig i solskærmens spejl afslører mascaraens sorte rande på hendes kinder.

Normalt bruger hun ikke mascara eller makeup af nogen art, men i aften sidder hun i sin pæneste kjole med makeup og nye sko. Hælene er helt sikkert et par centimeter højere end hun er vant til, men det havde ikke haft den store betydning tidligere på dagen. Opstemt havde hun gjort sig klar til, hvad der skulle have været, en hyggelig aften med sin mand.

Gunhild betragter sin kjole, den er ikke ny, men selv efter et par års brug, er den sorte selskabskjole stadig hendes favorit. Kjolen passer helt perfekt sammen med den perlehalskæde, hendes mand havde købt til hende på sin seneste

forretningsrejse.

Deres aften havde været planlagt i flere uger, de skulle ud og spise på en lille rustik restaurant, for derefter at tage op i teateret og se en musical.

De kender flere af de mennesker der lige nu sidder oppe i teateret. Mennesker der sidder og nyder forestillingen, uden den fjerneste bekymring.

Tidligere på aftenen, havde hun stået foran de store vinduer i stuen og kigget ud over Limfjorden mod Glyngøre og Sallingsundbroen. Udsigten var slående, især i

solnedgangens røde lys, der havde danset i landskabet og på fjorden. I flere år havde hun ønsket sig et barn, men det var ikke lykkedes for hende og Christian. Nu er hun bare glad for, at hun ikke har et barn der skal forholde sig til det forskruede liv, der venter dem.

Planerne for aftenen var blevet ændret en time inden de skulle afsted. Christian havde ringet, noget var kommet i vejen på arbejdet, de var nødt til at aflyse deres restaurantaftale.

”Bliv hjemme, jeg kommer og henter dig inden forestillingen.”

Linjen var blevet brudt. Det var ikke unormalt at noget kom i vejen for deres planer.

Klokken otte om aftenen hørte hun Christians bil dreje ind i indkørslen, kort efter stod han foran hende i entreen,

”Det er sket! Pak kufferterne, vi kører så snart vi kan.”

Gunhild var klar over at denne dag kunne komme, de havde forberedt sig på den. I pengeskabet var der en lille mappe med 100.000 i kontanter og deres pas. De to kufferter i bunden af deres skabe stod klar til at blive pakket.

Christian og Gundhild havde pakket så hurtigt de kunne. Gunhild havde været så fokuseret på pakningen, at hun helt havde glemt at skifte tøj inden de kørte hjemmefra.

Et kvarter efter Christians kontante sætning, sad de i bilen og skulle forlade deres hus i sydbyen, for sidste gang.

Hvorfor han ikke havde fået styr på de skide papirer, inden han kom hjem, ved hun ikke. Han skulle ind forbi sit kontor, inden de kunne køre mod grænsen. Besøget på Christians kontor, havde sikret, at deres i forvejen slemme situation, var blevet langt værre.

Bagagerummet bliver lukket med et brag. Gundhild giver et spjæt og kommer til sig selv igen. Hun vender sit blik bagud og ser silhuetten af sin mand træde et skridt tilbage. Christian går en hurtig omgang rundt om bilen, inden han

sætter sig bag rattet. Han nægter at se på sin kone, han kan ikke håndtere skyldfølelsen. Intet vil nogensinde blive det samme igen. 23 år, det var den tid de fik sammen, inden hans beslutning fem år tidligere, ville ændre deres liv for altid.

Det er der ikke tid til at tænke på nu. Klokken er næsten ti om aftenen og tiden er imod dem.

Christian starter bilen og triller stille ud fra parkeringspladsen mellem Limfjordens Bank og Fakta. Mens de kører rundt om havnen og forbi rådhuset, mærker Christian en klump i sin hals. Han vil savne Mors, stedet han er født og opvokset.

Udenfor Nykøbing kører den sorte Audi afsted med høj hastighed. Christian er utålmodig, han havde haft det hele planlagt, men skal nu tage højde for noget han ikke havde forudset.

Christian drejer af Næssundvej og kører ud på hovedvejen A26, der krydser Mors og forbinder øen med Thy og Salling via broer. Da han fletter ind på den tomme hovedvej, er hastigheden allerede på 140 kilometer i timen. Den diskrete brummen fra motoren, er den eneste lyd i bilen.

Han mærker sveden løbe ned ad sin pande, hans hænder dunker og luftvejene føles lukkede. Han prøver at tænke ruten igennem, han har kørt turen til den tyske grænse flere gange, men denne gang skal han gøre et stop, uden at vække nogens mistanke.

De krydser den mindre Legindvejlebro, der ligger få hundrede meter før Sallingsundbroen. På Sallingsundbroen kigger Christian over på sin kone. De har ikke udvekslet et ord siden de forlod Limfjordens Bank og Mors bag sig.

"Undskyld Gunhild, jeg er ked af det. Jeg ville bare så gerne give dig det hele."

Gunhild kigger over på sin mand, hun kan se det i hans øjne, den bitre fortrydelse, det hele er så tydeligt i bagklogskabens klare lys.

”Det er ikke din skyld Christian. Vi gjorde det sammen, dette er konsekvensen af vores handlinger. Du kan ikke lave om på noget, der allerede var forkert for fem år siden.”

Christian ser det først nu, Gundhilds hænder ryster, hendes mascara er rendt ned ad hendes kinder og hendes øjne er hævede. For første gang siden han lærte hende at kende, er Gundhilds facade krakeleret. Hun er hans evigt loyale støtte, den der holder følelserne i skak og altid forholder sig strategisk til de problemer, de bliver udsat for.

Da han kom hjem tidligere på aftenen, vidste han, at han ville flå hendes liv fra hinanden. Det havde været det mest smertefulde øjeblik i hans liv, selvom han ved flere lejligheder har såret Gundhild.

Christian aner lys fra en modkørende bil og vender sit blik tilbage til kørebanen.

Alt for sent går det op for ham, at den modkørende lastbil er i deres egen vejbane. Tiden går nærmest i stå. Hans hjerne skriger, at han skal undvige, men hverken hænder eller ben lystrer. Han stirrer på lyset fra den modkørende lastbil, der bliver mere og mere intenst, for hver meter de to biler nærmer sig hinanden. Han tvinger sine øjne væk fra lyset og kigger på Gundhild. Hun stirrer på ham med et skrækslagent blik. Hendes opspilede øjne skriger om hjælp, men han kan intet stille op.

Hendes ansigt er omgivet af det skarpe lys fra lastbilen. Christian fastholder blikket på Gundhild. De fine rynker om hendes mund forsvinder i det skarpe lys. Døden er uundgåelig og hun skal blive det sidste han ser.

Det skarpe lys forsvinder i et brag. Et iskoldt vindstød strømmer igennem bilens kabine og slukker samtidigt for alle Christians sanser.

Lastbilen rammer den sorte Audi frontalt i førersiden. Forenden bliver i et splitsekund trykket ind til forrudens øverste kant. Den sorte Audi løfter sig og bliver kastet

sidelæns. Bagenden rammer den øverste kant på autoværnet, inden bilen fortsætter videre over kanten og falder mod fjorden 30 meter nede.

Kapitel 4

Musicalen er nu ovre og tæppet er faldet. De mange gæster har travlt med at komme ud i Gymnasiets kantine.

I salen sidder Kim Andersen og kigger på programmet en sidste gang. Som øens landbetjent er Kim en efterhånden uddøende race. I 2011 var der over hundrede landbetjente i Danmark, i dag er der kun omkring tyve tilbage.

Efterhånden som de mange stillinger som landbetjent var blevet nedlagt, var ansvarsbyrden også svundet ind for de tilbageblevne.

Politistationen i Nykøbing består af Kim, hans sekretær Bente og en deltidsansat pedel. Hastighedskontroller, generel patrulje og udrykning til større ulykker bliver håndteret af politiet i Holstebro. Faktisk sørger alarmcentralen i Holstebro for det hele. De rekvirerer ambulancer, brandbiler, teknisk support og efterforskere, i det omfang Kim ikke selv vil stå for efterforskningen. Kim er nu ret glad for efterforskningsarbejdet, og efterhånden er han en erfaren efterforsker.

Kim flyttede til Mors kort efter sin kones brutale død, otte år tidligere. Han havde givet alt hvad han kunne for at holde fast i den hverdag hans tiårige datter kendte, men i løbet af kort tid måtte han indse, at han ikke kunne være fuldtidsforælder og patruljebetjent med skiftende arbejdstider på samme tid.

Det var en kærkommen mulighed der havde budt sig, da han blev tilbudt stillingen som landbetjent på Mors. En naturskøn ø med lav kriminalitet og flere landsbysamfund, der hver især gør deres del for landsbyernes udvikling. Hovedbyen på Mors er Nykøbing og rummer halvdelen af øens borgere, samt hans nye arbejdsplads, politistationen.

Livet på Mors havde været godt for Kim og hans datter. De var faldet godt til i deres røde murerstervilla i landsbyen

Tødsø, der ligger fem kilometer nord for Nykøbing. Hans datter var hurtigt faldet til og Kim havde igen fået overskuddet til hverdagen. De sidste otte år var gået hurtigt.

Hans datter er nu 18 år gammel og 2. års studerende på gymnasiet. Alene tanken får ham til at smile stolt.

Da hun fyldte 18 i sommerferien, fik hun en bil af ham. Bilen er godt brugt, men skal gøre det nemmere for hende at passe skole og fritidsarbejde. I virkeligheden er den ekstra bil en nødvendighed for at deres hverdag skal kunne hænge sammen.

Kim kigger på sine hænder, årene har sat sine spor og de fine rynker på hans hænder afslører, at han ikke er ung mere. I en alder af 50, var det ikke planen at han stadig skulle være øens landbetjent. Fem år tidligere havde hans datter i forbindelse med kommunalvalget i 2013, haft temaugave om lokalpolitik.

Allerede dengang havde Therese på opfordrende vis, spurgt ind til, om han kunne tænke sig at stille op. Kim havde blankt afvist hendes spørgsmål, men idéen var alligevel blevet hængende ved ham og da opfordringen igen kom fra Therese forud for valget, havde han indvilget. Han stillede op som kandidat til borgmesterposten ved det seneste kommunalvalg i 2017. Valgkampen havde været intens, men spændende, han var tæt på at vinde, men måtte bøje sig i støvet og anerkende nederlaget på valgaftenen. Den siddende borgmester Birgitte Hulsøe, fik fire nye år på posten. Hans tidligere fascination af Birgitte var falmet. Hun var dygtig, men ikke et menneske han brød sig om at være i nærheden af. Selvom Birgitte slog ham på målstregen, var han dog ikke dømt helt ude. Kim er viceborgmester og formand for kommunens Teknik og Miljø udvalg. En stor del af hans fritid går med det politiske arbejde, skønt han selv er ved at kaste op over reviderede

lokalplaner, byfornyelser og vurderinger af hvorvidt asfalt eller brosten er det rigtige vejunderlag i Nykøbings mindre gader.

Han får øje på Birgitte og hendes mand Bent, der prøver at komme ud i kantinen. De har tydeligvis svært ved at styre de lange frakker på den smalle passage mellem sæderækkerne. Kim rejser sig op og begynder at følge den sidste strøm af gæster, der bevæger sig mod kantinen.

Ude i kantinen får han øje på sin datter, hun står og serverer vin i kantinens udsalgsområde. Med et stort smil tager hun høfligt imod gæsternes bestillinger. Ligheden mellem hans datter og hans afdøde kone er markant. Et øjeblik passerer, mens han betragter sin datter. Hun er høj, slank og med langt lyst hår. Kim mærker en klump i halsen, han sender sin kone Mette, en kærlig tanke og pakker hende væk fra bevidstheden igen. Han tager en dyb indånding og bevæger sig hen til køen af gæster, der står og småsnakker om forestillingen, mens de venter på at aflevere deres drikkevarebestilling.

"Hej Far, hvad skal det være?"

"En cola, tak. Hvornår regner du med at være hjemme i aften?"

Hun finder en flaske cola frem og rækker den til sin far.

Hendes blik afslører, at hun ikke er interesseret i samtalen med sin far.

"Værsgo. Jeg bliver i Nykøbing til i morgen. Det er bare nemmere, når det bliver så sent."

Kim kaster et blik på sit ur, klokken er nu fem minutter over ti.

"Det er bare i orden Therese, men giv lige lyd, når du er kommet godt frem."

Therese himler næsten usynligt med øjnene.

"Det skal jeg nok far."

Kim tager sin flaske og går rolig mod et af de mange borde i kantinen. Han ser ud over menneskemængden. Det er tydeligt at flertallet af gæsterne består af øens mere indflydelsesrige indbyggere. Han kan hurtigt udpege størstedelen af kommunalbestyrelsen og flere af øens direktører og deres ægtefæller.

Han står i sine egne tanker, da han mærker telefonen vibrere i inderlommen. Efter hvad der føles som flere minutters kamp mellem hans hånd, telefonen og inderlommen, får han den endelig frem. "VAGTCENTRALEN HOLSTEBRO", står med stor skrift på telefonen. Kim begynder at gå mod hoveddøren, mens han tager telefonen.

"Det er Kim."

Han hører knapperne på et tastatur i baggrunden før en kvindelig stemme svarer ham.

"Hej Kim, vi har fået en melding om en trafikulykke på Sallingsundbroen. Vi har sendt bud efter ambulancer, brandvæsen og patruljevogne fra Holstebro. Vi skal bruge dig til at koordinere indsatsen på stedet og håndtere den trafikale situation."

Udsigterne til en stille aften på sofaen synes pludseligt langt væk.

"Jeg kører afsted med det samme, jeg er der om fem minutter, farvel."

Kim småløber hen til sin bil, der står i et fjernt hjørne af parkeringspladsen. Den efterhånden aldrende Ford Mondeo fra 2010 burde snart udskiftes, men igennem de sidste fem år, havde den aldrig skuffet ham. Tanken om at skulle bruge en mindre formue på ny bil, er ikke noget der tiltaler ham.

På vej ud af parkeringspladsen, kan han se blå blink fra brandbilerne i det fjerne. De bevæger sig i, hvad der på afstand ligner, sneglefart langs hovedvejen A26 mod Sallingsundbroen. Kim, der ikke har udstyr til at foretage udrykningskørsel, sætter kurs mod ulykkesstedet i normalt tempo.

Kapitel 5

Kim ankommer på ulykkesstedet lige i hælene på de to brandbiler, der er sendt fra Falck stationen i Nykøbing. Han parkerer sin bil og tænder katastrofeblinket.

Han forsøger at danne sig et overblik over stedet, men brandbilernes størrelse og blinkende lys, gør det umuligt for ham. Han stiger ud af bilen og mærker den bidende kolde luft. Han går om til bagagerummet og finder sin uniformsjakke frem.

Længere bag ham, står en hvid stationcar parkeret i vejsiden. Kim formoder, at bilen tilhører den person der har anmeldt ulykken. Han kan se at der sidder en person inde i bilen og fumler med sin telefon. Han beslutter sig for, at lade personen blive siddende indtil han har fået overblik over situationen. Langsomt går han forbi den bagerste brandbil og kan begynde at ane omfanget af ulykken. På tværs af vejbanerne med fronten i den forkerte side af vejen, står en lastbil med ødelagt forende og forrude. Brandmændene styrter mod lastbilen.

Skaderne er nemme at få øje på, men synes at være nærmest overfladiske. Det er dog ikke ensbetydende med at skaderne på modpartens bil er lige så overfladiske.

Kim vender sig om og ser i retningen af den parkerede brandbil bagved sig, han kan ikke se den anden forulykkede bil.

Han fisker en lommelygte op af jakken og begynder at lyse mod området foran lastbilen. Der ligger nærmest ikke glas, plastik eller andet foran lastbilen, der bevidner en ulykke. Forsigtigt træder han til siden og begynder at lyse mod autoværnet langs lastbilen. Han ser hurtigt at en sektion af autoværnet har store skader og går målrettet

derhen. Han læner sig frem og kigger ned mod fjorden, men der er intet at se, kun mørke.

En brandmand kommer gående mod Kim, han stopper op og kigger ned mod fjorden.

"Er den anden bil røget derned?"

Brandmanden ser på en og samme tid spørgende og overrasket ud.

Kim kan mærke, at hans tålmodighed ikke er, hvad den har været.

"Det vil jeg da formode. Jeg kan ikke se bilen andre steder."

Han er sikker på at bilen må være i fjorden.

"Kom du egentlig for at fortælle noget?"

Brandmanden kigger op på Kim.

"Øh, ja... chaufføren er afgået ved døden, han havde ingen sikkerhedssele på og ligger på langs mellem instrumentbrættet og sæderne. Der er en læge på vej for at erklære ham død."

Kim nikker kort til ham.

"Okay, ellers andet?"

"Hvad gør vi med den anden bil?"

Kim kigger mod autoværnet.

"Jeg tilkalder en redningshelikopter til at søge fjorden for mennesker og dykkere til at lokalisere bilen. I må gerne hjælpe med at spærre for trafikken indtil patruljerne ankommer. Derefter fortsætter I bare som planlagt."

Kim taster nummeret til vagtcentralen, inden han vender sig om og tager telefonen op mod øret.

"Det er Kim fra Mors. Vi har en trafikulykke der involverer en lastbil og et endnu ukendt køretøj. Det formodes at det ukendte køretøj er fortsat over autoværnet og landet i Limfjorden. Chaufføren af lastbilen er afgået ved døden."

Kvinden i den anden ende skriver løs på sit tastatur.

"Hvad skal du bruge?"

Kim stiller sig ud til midterstriben og ser over på den forulykkede lastbil.

"Det er tale om en redningsaktion, men indtil beredskabschefen ankommer og overtager, skal jeg have broen spærret i begge retninger. Broen skal forblive spærret indtil chaufføren er hentet og lastbilen bugseret væk. Jeg skal bruge en redningshelikopter til at afsøge fjorden for passagerer fra den anden bil, samt dykkere til at lokalisere det ukendte køretøj og udstyr til at få den hentet op fra fjorden."

Kvinden taster igen.

"Ambulancer ankommer indenfor fem minutter, de vil håndtere den afdøde chauffør og stå standby i tilfælde af, at der findes andre overlevende. Vi vil rekvirere en vogn til bugsering af lastbilen. Tre patruljevogne er på vej og vil assistere med afspærring af trafikken"

Kvinden holder en kort pause inden hun fortsætter.

"Jeg sender bud efter dykkere og redningshelikopter.

Dykkerne vil rapportere til beredskabschefen."

Kims hjerne arbejder hårdt for at sikre, at han ikke har glemt noget.

"Det lyder godt, jeg skal nok koordinere politiets indsats, inden jeg tager herfra. God aften."

Kim lægger på og betragter sine omgivelser. En ambulance kommer kørende mod ulykkesstedet. Der er lagt et hvidt lagen over den afdøde i lastbilen. En lille håndfuld brandmænd er ved at sikre udslip fra lastbilen, mens resten er ved at pakke deres ting sammen, så de kan mødes med dykkerne. Biler på hver side af broen har allerede dannet en kø.

Klokken er halv elleve, da han begynder at gå mod den hvide stationcar der står i nødsporet. Bilens fører får øje på Kim og stiger ud af bilen. Kim stopper op og kigger på

føreren, en høj og spinkel fyr i slutningen af tyverne, med en kortærmet trøje og jeans.

"Har du ikke en jakke eller noget du kan tage på? Det er jo pisse koldt."

Føreren står og kigger på Kim, det ville være åbenlyst for enhver at han står og fryser. Han prøver at beskytte de blottede arme med sine hænder.

"Øh, nej det glemte jeg lige. Havde ik' regnet med, at jeg skulle snakke med en betjent på broen klokken halv elleve om aftenen."

Kim nikker i retningen af sin bil.

"Kom med, vi sætter os ind i min bil."

Kim sætter sig ind i bilen og venter på føreren af den hvide stationcar. Han havde glemt alt om at slukke bilen da han var ankommet. Det er ikke noget han fortryder i dette øjeblik, hvor han sidder og nyder varmen i kabinen.

Føreren af den anden bil sætter sig ind og rækker Kim hånden.

"Bjarke."

Kim giver ham hånden.

"Hej Bjarke. Mit navn er Kim Andersen, jeg er landbetjent på Mors. Jeg går ud fra, at du anmeldte ulykken?"

Bjarke holder sine rystende hænder foran luftdysen.

"Ja det var mig."

"Så du hvordan ulykken skete?"

Bjarke gnider sine hænder mod hinanden et kort øjeblik, inden han svarer på spørgsmålet.

"Nej, da jeg rundede svinget ved Legind og kom op på broen, så jeg bare lastbilen der stod og nærmest blokerede begge vejbaner."

"Gik du hen til lastbilen?"

Bjarke sidder med et nærmest undskyldende blik.

"Ja, jeg stoppede bilen og løb hen til den."

"Og?"

Bjarke begynder at se noget bleg ud og hans stemme bliver mere lavmælt end tidligere.

"Ja, så åbnede jeg passagerdøren. Den bandt lidt. Da jeg klatrede op ad trapperne, fik jeg øje chaufføren der lå livløs mellem sæderne. Der var en del blod ved hans hoved."

Bjarkes blik er rettet mod hænderne foran luftdysen.

"Hvad gjorde du så?"

Bjarke holder en kort pause, mens han kigger ud ad forruden i bilen. De blå blink fra brandbilerne lyser hans ansigt op. Han ser bleg og utilpas ud.

"Jeg fik det vildt dårligt og smuttede tilbage efter min telefon.

Den lå på passagersædet i min bil."

Kim trommer med fingrene mod rattets overkant.

"Så ringede du til alarmcentralen?"

"Ja, de sagde, at jeg skulle gå tilbage og tjekke Chaufføren og tage hans puls. Det kunne jeg ikke, jeg fik det så dårligt ved synet af chaufføren. Hende damen sagde, at hjælpen var på vej."

Kim skriver de informationer Bjarke har givet ned i sin notesblok. Han kan faktisk ikke huske hvornår blokken sidst blev brugt til andet end almindelige huskesedler og indkøbslister. Han kaster et blik på Bjarke, der nærmest undskyldende kigger mod lastbilen.

"Tak for snakken Bjarke. Kan jeg lige få dig til at skrive dit navn, adresse og telefonnummer i blokken, bare så jeg ved hvordan jeg kan komme i kontakt med dig, hvis jeg har flere spørgsmål."

Bjarke tager imod blokken og kuglepennen, inden han når at svare på spørgsmålet.

"Ja selvfølgelig."

Bjarke skriver sine kontaktoplysninger i blokken og giver den tilbage til Kim.

"Så har jeg ikke mere lige nu. Du vil ikke kunne krydse broen de næste timer, så du bliver nok nødt til at vende om."

Bjarke sender ham et bebrejdende blik.

"Jamen så vender jeg da bare om og kører den lange vej udenom."

Bjarke stiger ud af bilen og løber tilbage til den hvide stationcar.

Kim kigger ned på radioens ur. Klokken er kvart i elleve og tiden går ualmindelig langsomt, på trods af den store aktivitet rundt om ham.

To ud af de tre patruljevogne kommer kørende med udrykning fra Salling siden. Den ene afløser brandmanden der står og stopper trafikken fra Salling, den anden kanter sig rundt om lastbilen i nødsporet. Den kører frem og parkerer foran Kims bil, så den kan stoppe trafikken fra Mors. En betjent stiger ud af patruljebilen og går mod Kims bil. Kim orker ikke at stige ud i kulden igen og vælger i stedet, at rulle vinduet ned.

"Velkommen til. Hvor langt er den sidste vogn?"

Betjenten peger mod mors.

"Den kører direkte ned til det gamle færgeleje ved Sallingsund Færgetro." "

"Hvorfor kører den der ned?"

Betjenten retter sig op og holder en kort pause, inden han igen læner hovedet ned mod bilens siderude.

"Vi fik en melding for et par minutter siden. Den ene vogn skal stå parat til at assistere redningsmandskabet nede ved fjorden. Den sidste vogn kommer fra Thisted, så det gav mening, at det var den der skulle derned."

Kim kigger eftertænksomt mod autoværnet.

"Jeg regner med at I holder styr på det her oppe, så kører jeg ned til det gamle færgeleje."

Betjenten nikker til Kim og retter sig op.

"Du kører bare, vi giver et kald hvis vi mangler noget."

Kim lukker vinduet og vender bilen om.

Køen af biler der vil krydse broen vokser. Han drejer fra hovedvejen ved første afkørsel efter Legindvejlebroen og sætter kursen mod det gamle færgeleje. Sallingsundbroen der stod færdig i 1978, havde afløst den gamle

Sallingsundfærge, der transporterede biler og passagerer mellem Mors og Salling.

De eneste tegn der bestod fra den tid, var resterne af de gamle færgelejer og de to stadig fungerende færgekroer. På Mors ligger Sallingsund Færgekro og har direkte udsigt til Hotel Pinenhus, på den anden side af fjorden.

Kim følger landevejen langs fjorden. Turen er kort og undervejs bliver han overhalet af patruljebilen fra Thisted.

Han drejer ind og parkerer bagved patruljebilen. Hvis man ikke vidste at det var et færgeleje, der havde stået ubrugt siden slutningen af 70'erne, ville man ikke kunne se det.

Han stiger ud af bilen og lyner sin jakke. På stedet er der to ambulancer, beredskabschefens bil og den netop ankomne patruljebil. Beredskabschefen Aksel står og taler i telefonen, mens han utålmodigt går frem og tilbage mellem sin egen bil og den ene ambulance. Ambulanceredderne er ved at finde tæpper og udstyr frem, i tilfælde af at der bliver fundet overlevende fra ulykken.

Ved patruljebilen har de to betjente nu stillet sig ud og udgør en to-mands hær, der skal holde nysgerrige på afstand.

Kim hører sirener i det fjerne. Det varer kun et øjeblik, inden en brandbil kommer med en gummibåd på sleb. Han ved at Falck stationen i Nykøbing ikke har specialtrænede dykkere tilknyttet, så båden vil alene blive brugt til overfladesøgning af fjorden.

Aksel afslutter sin telefonsamtale og går mod Kim. Aksel der er i starten af tresserne, er ikke specielt høj og har tykt gråt hår. De mange ferier til Tenerife og andre solrige steder, har givet ham en mørk glød, og hvis det ikke var for de hvide rynker i panden, ville han se helt sydlandsk ud.

"Hej Kim, det er da noget værre noget det her."

Aksel nikker mod Sallingsundbroen.

"Ja, det må man sige."

Aksel klør sig i hovedbunden, mens han stirrer op på broen.

"Sådan noget autoværn, flyver biler da ikke bare over. Ved vi hvad vi leder efter?"

Kim trækker på skuldrene, mens han gnider sine kolde hænder mod hinanden.

"Nej, der må virkelig have været fart på. Vi har ingen vidner der kan beskrive den forulykkede bil. Hvad er status?"

Aksel kigger søgende ud mod den mørke fjord.

"Vi har jo ingen dykkere selv, men de har samlet de dykkere der er i nabokommunerne. Og stationen i Skive sender en båd ned til færgelejet på den anden side."

Kim ser udover fjorden, der er ikke meget at se, udover den oplyste bro og lyset fra Pinenhus Hotel, på den anden side af fjorden.

"Tager I ud på fjorden nu?"

Aksel kigger på sin telefon, mens han nikker bekræftende.

"Ja, det gør vi. Vi har også sendt bud efter

Marinehjemmeværnets båd i Thisted. Den er ved at være klar til afsejling fra Thisted havn. De har sonarudstyr og kan bruge det til at søge efter bilen."

"Det lyder godt. Hvordan fa'en får vi egentlig bilen op, når vi endelig finder den?"

Aksel bruger lige et øjeblik til at tænke over spørgsmålet.

"Vi bliver nødt til at hyre en flydepram med en kran. Hvis bilen er røget af broen på det højeste, er det 30 meter fra kørebanen, ned til vandoverfladen og yderligere 15 meter ned til bunden."

Kim kigger op mod de blå blink på broen. Han kan sagtens se, at det ikke kan lade sig gøre at hæve bilen med en mobilkran fra broen. Aksels telefon ringer. Han står med telefonen afventende i hånden, mens han kigger mod Kim.

"Du kan bare tage hjem Kim. Det er en redningsaktion. Jeg får fat i en kran der kan klare opgaven og ringer til dig, når vi finder bilen. Så er du velkommen til at tage med ud, hvis du skulle have lyst til det."

Aksel vender sig om og besvarer telefonen.